

ς (11Νοεμβρίου)

«Ο άγιος Μηνάς ήταν επί της

βασίλειας του Μαξιμιανού, και ως στρατιωτικός ανήκε στο τάγμα των Νουμέρων, που λέγονταν Ρουταλικοί, υπό τον ηγεμόνα Αργυρίσκο, στο Κοτυάειο της Φρυγίας.

Επειδή δεν άντεχε να βλέπει την πλάνη των ειδώλων να κυριαρχεί, ανέβηκε σε όρος, αγωνιζόμενος να καθαρίσει την καρδιά του με νηστείες και προσευχές. Αφού ενίσχυσε αρκετά τον εαυτό του και ανέφλεξε την ψυχή του από τον θείο πόθο του

Χριστού, κατέβηκε από το όρος. Πήγε λοιπόν και στάθηκε εν μέσω των ειδωλολατρών και ομολόγησε με δύναμη την πίστη του στον Χριστό. Γι' αυτόν τον λόγο και τον κτύπησαν, του έξυσαν πάρα πολύ τις σάρκες με τρίχινα υφάσματα και τον έβαλαν σε καυστήρα φωτιάς. Τέλος, αφού του καταπλήγωσαν όλο το σώμα με το διαρκές σύρσιμό του πάνω σε αγκάθια, τον θανάτωσαν με ξίφος».

Τα γεμάτα πίστη και χάρη Θεού μάτια του αγίου ποιητή Θεοφάνη γίνονται σήμερα τα πνευματικά μας γυαλιά, προκειμένου να δούμε την άλλη, κρυμμένη διάσταση του μαρτυρίου του αγίου μεγαλομάρτυρα Μηνά, αλλά και της μετά το μαρτύριο καταστάσεώς του. Το θέαμα καταρχάς που μας αποκαλύπτει την ώρα που η γη, αγιασμένη από το αίμα των αιμάτων του, κατακαλύπτει το άγιο σώμα του, είναι πράγματι μεγαλειώδες. Σαν να βρισκόμαστε σε ένα πνευματικό πλανητάριο, μας καθοδηγεί στο να βλέπουμε και εμείς, μαζί με εκείνον, τη δύση του αγίου σ' αυτόν τον κόσμο και τη λαμπρή ανατολή του στον κόσμο του ουρανού, της Βασιλείας του Θεού. «Γη σου νυν το σώμα το στερρόν, μακάριε, εναθλήσαν κατεκάλυψε• φέρει το πνεύμα ουρανός δε συν πνεύμασι Μαρτύρων γηθόμενον, και φαιδροτάτη δόξη λαμπόμενον». (Η γη, μακάριε, κατακάλυψε τώρα το δυνατό σώμα σου που αθλήθηκε. Ο ουρανός όμως φέρει χαρμόσυνο το πνεύμα σου, μαζί με τα πνεύματα των άλλων μαρτύρων, λάμποντας από φαιδροτάτη δόξα). Συνιστούν ο άγιος, όπως και οι άλλοι συνεορτάζοντες με αυτόν άγιοι Βίκτωρ, Βικέντιος και Στεφανίς, τα κοσμήματα του νοητού ουρανού, της Εκκλησίας, όπως και τα αστέρια κοσμούν το κτιστό στερέωμα του ουρανού. «Τους ουρανούς αστέρες κατακοσμούσιν, οικτίρμον, την εκκλησίαν Μηνάς δε, Βίκτωρ, Βικέντιος κοσμεί, και Στεφανίς». Κι ακόμη: μας μεταφέρει ο υμνογράφος στην πρόσωπο προς πρόσωπο σχέση του αγίου Μηνά με τον Παντοκράτορα Κύριο, ο Οποίος «μύρισε» την ευωδία του σαν ψημένου φρέσκου ψωμιού από το μαρτύριό του Μηνά και την σαν ευωδιαστό θυμίαμα αναφορά του προς Αυτόν. «Πρόσωπον προς πρόσωπον νυν οράς θεούμενος, Μηνά». «Ωράθης ως άρτος εν τω μέσω πυράς απομένης

εξοπτόμενος...και

Ο άγιος υμνογράφος όμως μας δίνει και την άλλη διάσταση, όπως είπαμε, και του ίδιου του μαρτυρίου. Επιφανειακά, βλέπουμε μαρτύρια, πόνους, αίματα, καμμένες σάρκες. Την ίδια στιγμή, μας πηγαίνει στο βάθος: «Συναπεβάλου ταις πληγαίς σου τους δερματίλους χιτώνας της αμαρτίας, και στολήν ενεδύσω μηκέτι παλαίωσιν δεχομένην, μακάριε, ην εξύφανεν η χάρις επιφανείσα». (Μαζί με τις πληγές του σώματός σου έβγαλες τους δερματίλους χιτώνες της αμαρτίας, και ντύθηκες τη στολή που δεν παλιώνει ποτέ, μακάριε, την οποία ύφανε η χάρη του Θεού που φανερώθηκε). Με τα μάτια του σώματος βλέπουμε σάρκες και αίματα να ρέουν. Με τα μάτια της πίστεως βλέπουμε το θεούφαντο χιτώνα που ενδύεται ο μάρτυρας. Γι' αυτό και ενώ πάμε να κλάψουμε για ό,τι υφίσταται ένας άνθρωπος, χαιρόμαστε και γελάμε για ό,τι δέχεται ως δόξα του Ουρανού. «Μεγάλης πρόξενος ημίν υπάρχει θυμηδίας, η μνήμη των Μαρτύρων». Και δεν είναι μόνον τα θαυμαστά που

υφίσταται ο ίδιος ο άγιος από το μαρτύριό του, αλλά και αυτά που φέρει ως αποτέλεσμα του μαρτυρίου του: να συντρίβει τον διάβολο και να ταπεινώνει τους εχθρούς της πίστεως. «Συρόμενος, μάρτυς, και τριβόλοις οξέσι κεντούμενος, συνέτριψας κέντρα του αλάστορος». Δεν θα παύσουμε να το τονίζουμε: ό,τι υφίσταται ο χριστιανός χάριν του Κυρίου του αποτελεί νίκη και δόξα για όλους τους ανθρώπους απέναντι στην κακία και την πονηρία. Διότι ακριβώς μετέχει στο Πάθος του Χριστού, με το οποίο συνετρίβη η δύναμη του εχθρού.

Προϋπόθεση βεβαίως για όλα τα συγκλονιστικά συμβαίνουν στο «βάθος» της πραγματικότητας είναι η αγάπη προς τον Χριστό. Εκείνο που έδινε και στον άγιο Μηνά, όπως και σε όλους τους αγίους, τη δύναμη να υπερβαίνουν και την ίδια τη φύση, ήταν η υπέρ φύσιν αγάπη προς τον Χριστό. Ο έρωτάς τους προς Εκείνον τους έκανε να κυριαρχούν πάνω στην θεωρούμενη αξεπέραστη βία της φύσεως, διότι τους έστρεψε ολοκληρωτικά προς Αυτόν. «Ο γαρ θείος έρωσ σου κατακρατήσας της φύσεως, λήθην, Μηνά, ενεποίει». Το έχουμε τονίσει επανειλημμένως: χωρίς την χάρη του Θεού, απόρροια της αγάπης προς Εκείνον, δεν μπορεί κανείς να υπομείνει τα μαρτύρια. «Η γαρ θεία χάρη συμπαρούσα, Μηνά, σε ενίσχυσε». Κι είναι επόμενο η χάρη αυτή βρίσκοντας δίοδο για τον κόσμο

την διαφανή ύπαρξη του αγίου, να τον κάνει να προσφέρει θαυματουργίες. Κι ένα από τα «άπειρα» θαύματά του παραθέτουμε και στη συνέχεια:

«Ένας πιστός προσήλθε κάποια φορά στον ναό του αγίου Μηνά να προσευχηθεί, οπότε πήγε σε ένα πανδοχείο να καταλύσει. Όταν όμως ο πανδοχέας αντιλήφθηκε ότι αυτός που προσήλθε έφερε χρυσό εγκόλπιο, σηκώθηκε στο μέσο της νύκτας και φόνευσε τον άνθρωπο. Τον κατέκοψε σε κομμάτια και τον έβαλε μέσα σε καλάθι, τον κρέμασε κάπου, και περίμενε να ξημερώσει. Βρισκόταν σε αγωνία πώς και πού να τον πάει, θέλοντας να τον κρύψει σε μέρος αφανές. Καθώς λοιπόν σκεφτόταν αυτά, ο άγιος του Χριστού μάρτυς φάνηκε έφιππος σαν στρατιώτης, και ρωτούσε για τον ξένο που κατέλυσε εκεί. Ο φονιάς έκανε βεβαίως τον ανήξερο, οπότε ο άγιος κατέβηκε από το άλογο και εισήλθε στα ενδότερα. Κι αφού κατέβασε το καλάθι, λέγει: - τι είναι αυτό; Ο δε πανδοχέας, γεμάτος έκπληξη, έπεσε από το φόβο του μπροστά στα πόδια του αγίου σαν άψυχο πτώμα. Τότε συνέβη το εξής καταπληκτικό: ο άγιος συναρμολόγησε το κομματιασμένο σώμα του ανθρώπου, προσευχήθηκε γι' αυτόν και τον ανέστησε, λέγοντάς του: «Δος δόξαν τω Θεώ». Αυτός δε, σαν να σηκώθηκε από ύπνο, κι αφού κατάλαβε πόσα και τι είχε πάθει από τον πανδοχέα, δόξασε τον Θεό. Κι αφού ευχαρίστησε τον φαινόμενο σαν στρατιώτη, τον προσκυνούσε. Ο άγιος τον σήκωσε, πήρε από τον φονιά το κλεμμένο χρυσάφι, του το έδωσε και είπε: - Πήγαινε τώρα στον δρόμο σου. Στον δε φονιά, αφού τον έλεγξε αυστηρά και τον κατήχησε, κι αφού βλέποντας τη μετάνοιά του τού χάρισε την άφεση του εγκλήματός του, προσευχήθηκε γι' αυτόν, οπότε ανέβηκε και πάλι στον επιφανόμενο ίππο του και χάθηκε από τα μάτια του πανδοχέα».

Πηγή: pgdorbas.blogspot.gr